

BOŠKO TOMAŠEVIĆ

CONQUISTADOR
PLODOVI POHODA

/PESME/

UČIO SAM KOD VELIKOG ČARLSA BUKOVSKOG

Posle Hajdegera, Gadamera, Deride,
posle Frajburga, Hajdelberga i Pariza
učio sam kod velikog Čarlsa Bukovskog.
Bilo je dobro jebati njegovu pičke
kad se otvore «kao cvet na kiši»,
voziti vagona avenijama prema laticama, pravo u more,
tragati za poslom i ne podnositi ga.
Nije bilo teško učiti od Bukovskog.

Telefon zazvoni:

- «Bukovski?»
- «Ne, Tomašević».
- «Gde jer Bukovski?»
- «Otišao po uličarke».
- «Jebete iste dame?»
- «Stidimo se naše nevinosti».

On dolazi s tucetom alkoholičarki, odavno oštećenih,
uduvanih, sjebanih.

Raspremaju se sporo.

Konačno, slože svoje ostatke na sto, na stolicu, na krevet.

Smirene, prolutaju po kiti, raznose je po ustima,
podmeću sapi.

Jebemo slične grobove,
vraćamo leševe u život;
kada mi se jedna s kurca skine
dodje druga, ne bolja od prethodne.

Ne podnosim više traganje za
bitkom bivstvjućeg, hermeneutiku knjigâ i crva,
dekonstrukciju himena.

Tumačenje vulve i samoće,
gladi i sitosti
podmiruje više slasti
nego sve biblioteke sveta.

To je ono što mi zasad treba.

Nije loše biti učenik Bukovskog.

Ovde u Nemačkoj cene Rilkea i Celana,
pesničke grobove iz proteklog veka.

U Devinu¹ i Černovicama² otvoriću dućan
s proizvodima «Beate Uhse».

¹ Devin, zamak kraj Trsta u kome je Rilke, počev od 1910 godine, boravio više puta. Prim. B.T.

² Černovice, mesto u Bukovini, rodno mesto Paula Celana. Prim. B.T.

HVALA! BOŠKO TOMAŠEVIĆ

Nisam morao da preskačem Berlinski zid kao Saharov.
Išetao sam iz svoje prethodne domovine i ušao u sličnu.

U onoj u kojoj sam rođen mnogi su nosili čarapu na glavi:
pisci, robovi, kritičari, građanske «lepe duše», popovi; svako
osim razbojnika. Oni su sa sobom teglili tašnu i mašnu.
Jedva sam raspoznavao jedne od drugih. Jedni su otimali
dušu, drugi imovinu, jedni su se međusobno tamanili
u nadripravama u tiražnim listovima i u akademijama.
Drugi u sačekušama na ulicama i haustorima.
Mogao sam da pripadam i jednima i drugima,
mogao sam da biram. Dani su postajali dosadni.
Išetao sam iz svoje prethodne domovine.

Nisam morao da preskačem nikakav zid, niti da izmišljam granicu.
Negde sam izlazio ali nigde ulazio ili, negde sam ulazio a nigde
izlazio. U potopskoj svetlosti bio sam svoj na svome, svoj na istome.

Dok su pored mene promicale horde, društvena bratstva,
«zveri i vojske» nadjoh se u haškom dvorištu, u netraženom zaledju nove
domovine. Niti ulovljen, niti spasen od tog časa mogao sam reći
da sam živio u svim porecima sveta: u istinitom i licemernom
ali i u licemernom, a podlom. Postao sam građanin Trajnog.
Bio sam moderan.

Nisam morao da preskačem nikakav zid.
Ušao sam u poznato čuvstvo, u poznati šum. Hvala!
Boško Tomašević.

BASIC TOMAŠEVIĆ

Evo kako je bilo:
Počeo sam da pišem pesme
da bih ih potom, te rane plodove bez soka i žila,
sve precrtao. Fajront je došao pre večeri.
Potom sam se zalepio za
Helderlina i Hajdegera i proveo nad njima
dugih deset godina, pokušavajući da nadjem
u pesmi biće,
dno izvora, nevidljivo *unutra* u masivu bisera.
Sa strane, dok sam čitao Roberta Bartona,
pridružio mi se Borhes.
Utuvio sam da književnost može da bude
inventivno ponavljanje, kopanje po terenima
«sablasnih ostataka jedne napukle prošlosti»
koju su drugi odavno zaposeli.
Polet prema alhemiji reči,
«koja bi pre ili kasnije mogla biti
pristupačna svakom smislu»,
sa bukom morskih školjki,
nasukao me je na arhipelag
sa glavom na ostrvu Rembo,
sa udovima u zatonu Malarme,
sa duhom na atolu Celan.
Ubrzo mi se smučila ta samoća,
devičanski «čudni plač suviška»,
pa se vratih u gradove
prazne transcendencije.
Pridjoh univerzitetima zauvek ugaslih misli.
Trebalo je danima hodati obodom uranaka
koji se bacaju u jezik i iskustvo,
vadeći radosti koje dolazahu
iznenada iznutra,
terajući dalje do ulica koje su
bile besplatni pokloni.
U jednom suterenu živeo je Bodrijar,
u nekoj kapiji
ležao je Beket,
u jednoj izbi na jednoj aveniji
dok je čekao da umre
pizdeo je Bukovski.
Društvo je bilo mešovutih strasti
ali istovetne besciljnosti.
Gradili su na deponijama,
na grobljima,
otkrivali simulakrume
čekali na Godoa koji,
osim kao siguran kovčeg,
nikad neće stići.
Mogao sam se pridružiti

tim gigantima nove uzaludnosti,
ali morao sam da spasim sebe,
da konačno otvorim nenapisanu svesku
da ispišem konačne Lakane,
konačne zavete,
da postavim konačne klopke
koje čekaju ljubav
koja spoznaje
smisao
poslednjeg dana,
melanholiju i slast
zadnjeg tereta.

«ALI JE, MOŽDA, IPAK BILO I DRUGIH PUTEVA»

Ali da je ipak možda bilo drugih puteva
to nisam znao, to se nikad ne zna unapred,
jer bilo koji put vodi baš tom putu
izabranom-neizabranom, koji je uvek najbolji
makar se moglo poći drugim putem koji je bolji
od najboljih, ali put je put: nikad nešto više od čoveka
i nikad, ako vremena ima, nešto manje od njega.

Da li je Džon Fante imao put kada je počinjao,
da li Bukovski, da li ja ušetavajući u Berlin, tražeći
najbolji put pre nego što sam postao ovo što
ne znam da li jesam, pre nego što sam popunio
ovu stranicu ovim stihovima, ovo mesto i vreme
novom uzaludnošću i novim pokušajem? Ja ne znam
da li je bilo drugih puteva koji je tome putu vodio.

Pretpostavljam da se to dešava i sa stvarima,
sa mojim knjigama, na primer, koje dopunjavaju druge
knjige kao što su i one bile dopunjene od drugih knjiga;
da su knjige životi i putevi i da su ljudi putevi i životi
koji će se sresti kao i sva ljubav što se sreće na jednoj
osovini i na jednom točku. Samo to ne znaju moje knjige
niti moja ljubav, to znam ja koji znam da ne znam.

Ali ima i drugih puteva, samoputnih recimo
i prevarnih, na kojima smrt, umesto da napušta život
ide mu u susret, sadržavajući ne više mnoštvo voljâ
i mnoštvo putevâ, no jedan put, makar nekada, ponovo,
osim tog jednog i sigurnog, i bilo drugih puteva,
kako je obećano.

«SVE VIŠE I VIŠE OČEKUJEM SVE MANJE I MANJE»

prolaze dani
i najuren život prolazi
i pisanje moje slaže se na pisanje
otvaram nova vrata za moju
novu slavu za nova poniženja
koja ona donosi.

često su svi rukavci u kojima
očekujem nove dane
jedan stih jednu rečenicu
ispunjeni injem
no to inje mi je drago.

potseća me na najnužnije sate
na najnužnije radosti koje sam
gledao kroz prozor namočenim mojim dahom:
zima u oknu vitraži od leda
prolazak saonica opaklija kočijaša
glasovi koji razaraju ulicu
sneg koji se uvlači u dušu
čak i sada iako su prošle tolike godine.

mogao bih da se zapitam šta je
posle toga za mene bilo važno
u životu koji se vukao
od jedne do druge skice
od jednog jevandjeoskog provizorijuma do drugog
uokvirenog ženom
i uz ženu samotnošću
čistom dosadom koja se spušta
na svetinju braka
sa sigurnošću jakom kao uskisli otrov.

tek moja se skitska duša skamenila u pisanje
u odgovor ćutanjem tuđim taštinama
tuđim naumima kritičarskoj bagri
u susednoj grobnici
čija je učenost ravna prozi šarlatanstva
poznajem ih
kao kurve što se prepoznaju

u zoru
daju uvek manje nego što uzimaju
pišu kao da grebu po unutrašnjosti
bolesničkih guski
(a tako i misle).

skamenio se dakle u meni ostatak
života u reč
jednom ne-odgovoru živima i mrtvima
koji uvek postavljaju pitanja kasno
i manje važna od nužnih.

«sve više i više očekujem sve manje i manje»
i tako sa tom poklonjenom
slobodom
sebi svojoj prošlosti svojoj sadašnjosti
i svome pisanju
živim
kao da nisam pregurao
to što sam pregurao
kao da nisam video osetio upoznao
džukce
izvan ovih zidova
u stranosti zemlje u kojoj sam rođen
od koje sam uzeo samo prisnost maternjeg jezika
kao da nisam čuo
domovinske kuje koje reže
u svakom času moje odsutnosti
osim kad ne mašu repom
pesnicima na čučavcima
posunulim kao svetinje
naciona kojima služe.

tu na žalu Remboove i Beketove
ostavštine
sa radošću zazorne fantazije
pisanje mi je ostalo
jedino zatočeništvo
ključ koji otvara novu uzaludnost
jedne uverljive uzaludnosti.

«DOK IMAM TU GROBNICU U SEBI»

kad pomislim kako ništa u mom
životu nije moglo biti drugačije
knjige žene prostaci bagrem varvari ladolež
kako se sve redjalo na otstojanju
prema stvarima
«neumitno kao Cezarova smrt»

kako je moglo biti drugačije
samo da bi bilo tako kako je bilo
sve strasti koje su me napuštale
pre ili kasnije moje i tuđe
istorija jutra hemija univerziteta
povesti prevrtljivih koje su mi se predstavljali
dok sam se snebivao da kažem
da sam upoznao očinstvo i sećanje da sam upitao prah
(ne Rilkeove andjele!)
da se mnogo od mrtvih može naučiti
a od enciklopedija živih ništa
u ovom
ili u još boljem svetu
onda
ostaviti sav taj jebeni poredak
dobrote i zloće taštine i podlosti
politike i prostaštva znanja i znanja
dobro dodje životu
u kome ništa nije moglo biti drugačije
niti se ukazivalo kao tuđe vlasništvo
nikakav pomak prema mrtvim stvarima
niti prema živim nije bio poželjan
čak i vera moja išla je k tome
da sve treba da se nastavi tako
kako ništa ne biva drugačije
ni sa molitvom ni bez nje
jer se živi u času i u mestu
koje niko pre nije našao
koje je samo mesto i čas za to mesto i taj čas
dok se sve više umrlih okuplja oko tog časa i tog mesta
prošlo je toliko godina
a ja sam sve bliže i sve dalje sebi
sve primaknutiji iskri
koja će zapaliti vrbovu šumu
stablina koja će se izložiti onom ko ih traži
letnjoj nepogodi koja je sada i prelazi preko prozora

i vidim stvari
olovku svetlost lipu
sa svojim telom
nema drveta koga gledam a koje to ne zna
dan odlazi i nepogoda
i lepo je
i nalazim mnogo vremena za sve
što dolazi tako sporo i tako brzo
i za cvatnju koja se primiče
cvetnija od sve taštine i svakog vlasništva
kako god biva jeste tako
u navici
sa stihom tigrom i svitanjem koje čeka moja ruka
u tkanju i rasipanju koje nazivam metafizikom
u radosti koja potseća da je ništa
dok imam tu grobnicu u sebi.

LETO U KOME NISAM

u brojnim letima koja su
prošla odavno me nema
letnje vode prolaze i prolaze
prljavštinu nezadovoljstva ne skidam sa sebe
dobro mi je ovako.

odavno se više ne spuštam na reku
pre jedva da je ona i postojala
postojao sam samo ja
koji sam je preplivavao
neumorno
nije me gušila svojim dotrajavajućim tokom
ja sam bio njeno postojanje svoja reka i ja.

nosio sam obično po jednu knjigu
na obalu da čitam
Kami Žid Sartr
žeže sunce podne je ja čitam i čitam
zamišljen sam kaobajagi
ulazim u kugu sveta radosno
bacam pogled na drugu obalu
skačem u vodu
nezamislive provale radosti
obala nestaje jedna druga
nema ih
moje ja moje saliveno telo ih je dohvatilo i poništilo
sunce zalazi.

te knjige su me sjebale.
ubile su boga u meni
preplivavao sam otada samo
biblioteke sveta godinama
od Berlina do Hajdelberga od Frajburga
do Sorbone Ženeve pa nazad.
njihov smrad uvukao mi se
u pluća u grkljan u oči.

u njima sam sretao mnoge trudbenike
primerne jahače čas šupljeg čas praznog
«lepe duše» tu kugu svih kultura i svih vremena
ozbiljne naučnike koji preko dana ni slučajno
ne pomišljaju da dole ispod glave nešto važno imaju
a uveče brekcú i drkaju u samoći
zadovoljni nedovoljno uzaludnim
ostvarenim i sumnjivim
jer sutra valja opet biti ozbiljan
delovati učeno od svakog života
daleko.

mного nam se žuri da napustimo
poklone jednostavnih ushićenja
letnji dan opasne zime
gulimo taštinu
ulazimo u organizovani besmisao
Kulture držimo se ko pijan plotu Vagnera i Dostojevskog
Valkire i Idiota Mana i Prusta
Fausta i melanholične lekcije o izgubljenom vremenu
o uzaludnosti traganja za njim
dok kiša pada sneg zavejava godine
poplave jedu samoću
zamenjujemo bajku knjigama
pravimo se da živimo
dok u kolibi
pišemo «Biće i vreme»
dok *i* biće *i* vreme
ne prepoznaju niti slova niti njihovu
slanu slavu i učenost.
biće je eventualno ušlo u pesmu
u drhtaj
vreme u melanholiju
nikako ne u Augustinove «Ispovesti»
u knjigu Desetu o pojmu vremena
i više razmišljamo o Velikom prasku
o «Big Benu» i kraju vremena
nego o početku i kraju dana.

leto u kome nisam
pokupilo je samo sećanje na letâ
ostavilo setan miris lipâ
visoke dane ugaslu svilu
svečanu munju u jablanima
ozon oluje
ono me davi sumnjom
možda bi trebalo još jednom
preplivati život
i zadržati reku
mišicama
protiv čega nikakav Bog
verujem
ne bi imao ništa protiv.

JA, DOVOLJAN SEBI

*Možda na temu
Č. Bukovskog
ili na svoju sopstvenu,
nisam siguran.
(B.T.)*

ni ne pomišljam
da su me ljudi ikad mogli imati
za sumnjive ciljeve za borbu «radi dobra svih»
za lažne poslove i posvećene zadatke
jer nikad nisam verovao u vedre promašaje
u dosadu koja kao sundjer upija
važne i nesumnjive projekte tašta traganja
po rupi ništavila
te sam ostavljan na miru
ne zahvaljujući sebičnosti drugih
no svojoj samodovoljnosti
i stoga nikako ne verujem da sam na gubitku.

uvek me obuzme skepsa dok gledam
grupu glava i zadnjica nagnutih nad papirima
iz kojih će u najboljem slučaju isijati neka
bleda magla neoriginala
prizor samočestitanja i obavezno pozorište
samonagradjivanja potom.

ne verujem u grupne poslove

čak i grupni seks je nedostojna zamena
originalu: oči u oči s jednom kučkom
s jednim parfemom s jednim vonjem znoja
veličanstvenije je nego se tiskati medju
dripcima i zabalavljenim kurtonima
radi par otvora više koje na kraju
teško možeš sve da zapušiš.

dovoljan sam bio sebi
jer samo je jedna ruka stvorila svet
stvorila nebo stvorila zemlju gradila Sikstinu
jedan je oplovio mora drugi propešačio pustinje
samo jedan andjeo zapisao je Jevandjelje
samo je neko bio prvi samo je jedan bio poslednji
jedan je najveći broj samo je jedan živ
samo jedan je mrtav jesi ili nisi
ali jesi uvek sâm
uvek jedan grob
osim kad postaneš prah
onda si mnoštvo
i onda je svejedno.

KAKO SU UBIJALI MOJE GODINE

sigurno nije bilo lako
preći Igman
boriti se na Neretvi Sutjesci
na Sremskom frontu
nisam bio rođen
i nisam se borio.

za Goli Otok bio sam mali
za plodove pobjede nezaslužan
rola mojih roditelja u revoluciji
nikakva
dete kraljevskog oficira
bilo je Niko i Nigde
ali ne i od Niotkuda.

banda je bila zaslužna
tikve su cvetale
imali su svoju decu
deca su dobila
svoju '68.
replika je bila bleđa
heroji su jahali na magarcima.

posle Vodje došli su desni od levog
memorandumi akademici intelektualci
svi deo nezaklanog naroda
svi parče crkve krsta do pupka
Virovitice i Karlobaga
Amfilohijeva deca
sabornosti kiča i besa.

ta istorija je banalna
i otužna
nije bilo dosadno
živeo sam.

ono što je bilo sumorno
bila je klasa prostaka
tokom svih tih godina
srednja klasa skupljena
od polupismenih
i srednja klasa
odrasla

- 2 -

na ledjima ovih
slavnih i uspešnih
ali i sami rođeni u šumi
u semolj-gori u ataru
tek stasali za predgradja
sirovi i vitki
našli su se u bibliotekama
na sveučilištu
i posle «Gorskog vijenca»
i priča «s koleno na koleno»
prvi put videli knjigu.

bilo je lako s takvima
i nije.

krdo rod pleme
držali su se svoj do svojeg
držali se jednih drugih
ko pijan plota
govorili su vešto
pisali loše
svuda sam se saplitao
o njihove guje ironije
o rodoslove i kosti
bilo je jednolično
bilo je unisono
bio je Vijenac
ponovljen na
bezbroy načina.

nije bilo moguće sažaliti se
na njih
bilo ih je mnogo.

u njihovim crvenim
i crkvenim knjižicama u
njihovim memorandumima
od pakla i samodestrukcije
ucrtanim
do Ogulina Karlobaga i Virovitice
sa šumskim vijencima i vencima
možda i nije bilo mesta za sumnju
oni nisu želeli borbu
i nisu bili obeshrabreni
sve što su želeli bio je dobar poraz.

krdo je ostalo tamo
samo sa sobom
samo sa ikonopisima
u svadji sa vremenom

samo sa žlicama noževima
i kašikama
iz Srednjeg veka
koje u to doba
to
Englezi nisu imali.

bio sam sâm i svoj
mogao sam da biram
rat ili mir
krst sa lancem pružen do severnog
južnog ili do mog pola
tajkunska ostrva banke i
šatre
klasičnu sačekušu
ili klasično bekstvo.

a bilo je dovoljno
ne učestvovati
i ne gaditi se.

živeo sam drugačije
bilo je dobro živeti
s ubijenim godinama
baviti se Deridom Lakanom Blanšoom
i čekati
sam
kao i uvek suočavati se
kao i svako sam
dok daleko od mene diše ravnica
a još dalje
svet to ne interesuje.

UVID U DOSIJE

iznenadjen sam
da postojim
i ako već postojim
da sam činio
ono što nisam
znao da sam činio.

uvek neko zna
više od tebe samog
i ko si i šta si
i šta si činio
i šta nisi.

ima zaludnih ljudi
i zaludnih službi
postoje ljudi nad vama
samo zato što vi postojite
njima je to posao
vama je posao da živite.

ja ne poznajem
moje više interese
i ne znam da ih imam
no ima ljudi koji
znaju da ih imate
oni žele stoga da
ih vi svakako imate
da bi vas čuvali
od vas samih.

neprijatelj nikad ne spava
pa zato ni vaš prijatelj
ne spava nikad
on vas čuva
radi vas samih
radi vaših interesa
koji nisu vaši
ili ne moraju to biti
i upravo stoga.

kad bih video svoj
dosije
video bih smrt

bacio bih svoj život
u tamnicu
pravo pod vešala.

nije teško zamisliti
šta u tom jebarniku
može da piše:
umro od tripera
cenio i čitao Bulgakova
Bakunjina
Sen Simona Nizona
Mišela Onfreja
jebo 27. rujna
bila je nedelja ujutro
nije otišao u crkvu
nego je istog dana posle ševe
pristupio službi
i kenjao o nekom nama
neinteresantnom

za šta nas je zboleo pajvan
ionako smo o tipu
uspud znali sve.

odavno mi se smučio
moj bližnji
sva ta bulumenta koja
se mota oko tvojih nogu
svuda gde ti jesi i nisi
po tvojim satima i po
tvojim danima
svi ti karitasi duše i tela
svi ti molitvenici od govana
crkve licemerstva akademije neznanja
državne službe koje postoje
da ti ne bi morao da postojiš.

otići stoga
ali kuda
i na groblju
biće tvoje ime
poživeo umro
svuda zapisnici
o tebi
i u raci
te čuju crvi
kako onako podnadio
usred raspadanja
prdiš.

u molitveniku našeg pakla
zapisano je Otkrivenje
čitaj i čitaj
i čitaj
taština je
taština je iz
molitvenika našeg pakla
ne videti
ne saznati
ne utuviti
bar nešto od onoga što nas
složno ubija
ostavi moj pakao
meni samom
potraži i nadji lepotu
za svoju tamnicu
odmor i leto
za tvoga Boga
za tvoj besmisao
za tvoju veličinu.

KAD MI BUDU VRATILI MOJ ŽIVOT

kad mi budu vratili moj život
dočekaću ga sa suzom u oku
s Beketom i Sioranom sa Šopenhauerom
i Nićeom
oni će već znati šta će na doček da ponesu:
jedno davno stablo sa Pocom i Vladimirom
bič nebo
kratak pregled raspadanja
uglavnom sve ono što moj život
dugo nije video i čega je
tamo gde je bio stalno bio željan.

nisam siguran da li će se setiti da
ponesu i decembar moga pakla
(Bukovski je jednom negde
oko godine 1. 0000000947. doneo
novembar svoga čemera
pravdajući se da on
neki gori i pristojniji jad nema.

sve u svemu
možda ne bi ni ispalo
tako loše
ako bi ga upravo Bukovski
ili Keruak ili možda Dovlatov
dočekali
s njima moj život
uvek zna na čemu je.

oni bi odmah recimo rekli
(već čujem njihov dobroćudni glas)
hajdmo na piće
posle možemo da svratimo
do Barnija
on sad drži najbolje pičke
i taman bih se opet
osetio vlasnikom svog života
i počeo nasamo sa njim da se družim
kad bi svakodnevnica nanovo
pred mene istrčala
sa vešom sa štrikom sa ženom sa skupoćom
sa viklerima sa izborima sa istorijom sa politikom

sa vremenskom prognozom
tucajući me u glavu
dok pičke neke
one prave
igraju ne ovde već negde
i ne sa mnom već s drugim
po čistom medu i mleku.

kad mi budu vratili moj život
ne bih ga ponovo dao nekome
uzeo bih ga za sebe
i nosio na leđjima
kao jagnje
Jagnjetu
i dao bih ga
slugi Njegovome Jovanu
i čekao bih
kao što Otkrivenje tog Jovana Bogoslova reče
Njega Jedinoga Sveta
dok opet ne pobedi
kako bih mogao da sedim sa Njime
na prestolu Njegovome¹.

kad mi budu vratili moj život
dočekaću ga žedan Njega²
u danu koji neće noći imati³
i uzeću vodu života zabadava⁴
kako je rečeno i
kako je obećano.

¹ Otkr., 3, 21

² Otkr., 22, 17

³ Otkr., 22, 5

⁴ Otkr., 22, 17

USTANI I IDI

podji
ne budi tu
svi tvoji su otišli
između nikuda i nikuda
napravili izbor između ničega i
ničega
podji
vreme je slepi jahač
a i ti si
i put je slep
nećeš stići gde si naumio.

umoran si
i podji
neće te ni ovde trebati
večnost
ne treba puno razočaranja
da se podje
dovoljno je da
skloniš svoje ostatke
privremeno ili zauvek svejedno
tvoja deca nemaju
ništa s tim
nedostaješ sebi tamo
i to je dovoljno.

podji
ne budi tu
šta će ti hleb svakidašnji
i izbavljenje
niko nema nikakvih dugova
samo smo sebi dužni
i to je već dovoljan razlog
da kreneš.

samo ne budi tu
put je cilj
ti *to* tražiš od sebe
izadji iz obmane
iz biografije
iz prizemlja podzemlja i jarma
samo tako ćeš stići
ako kreneš
da ne stigneš nigde
a kreni.

ne čeka te niko nigde
i stoga kreni
Island je odviše blizu
podji još dalje od vremena
zagazi u sneg i led
budi istinit kao metak
ne promašuj sebe
koračaj tudj sebi i drugima
po svim sranjima sveta
podji u Izrael i odjebi ga
baš sad dok traje rat
svrati u Palestinu
drugo zajedništvo je suvišno
ne odriči se tog temelja
nikakav drugi ti ne treba.

samo kad kreneš
biće vremena
da ne stigneš nekud
inače si uvek tu
kao kamen
čak ni smrt nećeš doseći
i ona će ti izmaći.

podji
ne budi tu
pošao si jednom
i nisi stigao
ni sada nećeš
pomiri se s tim
ali podji.

ODUSTAJANJE

nemoj odustati od onoga
što si započeo
od onoga što te nagoni da
ponavljaš uobičajene radnje od
jutra do sutra
od mučnine koja je u vazduhu
i u prašini na suncu
ali takav je svačiji život
ne pristaj buni se
ali ne odustaj
od započetog
osim ako neki drugi izlaz
ne pronadješ.

ne odustaj od opklade
da će jednog dana biti bolje
a potom sve gore i gore
ako gradiš
ne odustaj da gradiš i na
nesigurnim temeljima
možda će iz te osnove iznići
neko upotrebljivo zrnce istine
neki korov neka senka koja će te
štititi od bilo koga od bilo čega
piši na najtrošnijoj hartiji
i ostaće
i ako ne
biće dovoljno za tebe.

oprliji svoju ludost na vatri
a onda vatru još razbuktaj
dolazi zima
ona uvek sigurno dolazi
ne odustaj ni od nje ni od vatre
oboje se istinski slažu
u zimskoj noći.

ne odustaj ni od kakvog traganja
ako tražiš zrnce peska u vazduhu
traži ga
tragaš li za istinom
ili takvom nekom koještarijom
ubij je svojom istinom
tražiš li sigurne poteze
nadj ih u sebi
tragaj za stvarima bez duše
tragaj po praznicima leda i vode
po fotografijama na kojima si sam
i zdrav prisećaj se

možda ćeš poželeti da si još više sam
tragaj
i prah će biti sa tobom
sve je tu sa tobom i
ti sa sobom
sa tobom je bilo koji oblik
tvoga pakla.

ne odustaj.
ali odustani od
čoveka
od Tome Akvinskog od Dekarta
od čitanja *Eseja o čoveku*
izbegavaj «lepe duše» i «fine duhove»
taj posrani sloj sazdan od plavog neba
i kuge
svakako zaboravi Mana i Rilkea
njihove slatke laži o radosnom raspadanju.

odustani od bližnjeg
od onih koji ti oprezno prilaze
i od onih koji nasrću
nosi bodež u srcu
i svetlost u sebi
trebaće ti
ma kada
kad budeš saznao da
ima toliko nežnijih stvari
od čoveka od te bezoke taštine
da ima toliko godišnjih doba
koja nisi zapazio
da postoji bezbroj načina kako pada sneg
da ima mnogo svetlosti
koju još nisi video
odustani od blizine čovekove
za to ti ne treba puno
gorčine
niti med razočarenja
dovoljan je dan rođenja
dan krštenja
i lepa kćer Samoća
koja će te pratiti
do najbližeg Boga
do najudaljenijeg glečera.

odustani od čoveka
dok gradi istoriju
svoju opaku teritoriju
svoj neumorni jezik

od krvi i prašine
odustani od vučjeg priploda
sazdanog od licemernog
obožavanja Mocarta
odustani od rečnika s kojim deliš
pustinje samoće i hleb još goreg
caritasa
gradi sopstvenu smrt na sebi i idi
ali ne odustaj
pre nego što zauvek odeš
oprosti se od krsta Davidove zvezde
slanog polumeseca
uvek je pravo vreme za to.

povodi se za vlastitom zakonitošću
nisi tu da bi "imao odnose"
vreme je da se ponovo misli
samost i skepsa
da se zamisli
propast
bezvrednija
od čovekove.

Copyright © by Balkanski književni glasnik – BKG, 2008.

CIP – Katalogizacija u publikaciji, Narodna biblioteka Srbije, Beograd
82 BALKANSKI KNJIŽEVNI GLASNIK, [Elektronski izvor] / Glavni i odgovorni urednik Dušan Gojkov.
– Elektronski časopis. Način dostupa (URL) <http://glasnik.net/>
ISSN 1452-9254 = Balkanski književni glasnik (Online)

COBISS.SR-ID 141175564

Separat broja: BKG 1 / 2008. Sveska 14.